

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Karla Kosteckého a soudců JUDr. Pavla Vacka a Mgr. Lucie Trejbalové v právní věci žalobce: **A.E., nar. XX, státní příslušnost A., t.č. Z.B.J.,** proti žalovanému: **Policie ČR, služba cizinecké policie, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorát cizinecké policie Liberec, se sídlem Nám. Dr. Ed. Beneše 584/24, 460 01 Liberec,** o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2010, č. j. CPUL-5045/ČJ-2010-0462KP-SV,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie ČR, služba cizinecké policie, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorát cizinecké policie Liberec, ze dne 22. 6. 2010, č.j. CPUL-5045/ČJ-2010-0462KP-SV, s e z r u š u j e pro vady řízení a věc s e v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto podle § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o zajištění žalobce za účelem zahájení řízení ve věci správního vyhoštění.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění pod č.j. CPUL-5045/ČJ-2010-0462KP-SV bylo žalobci doručeno dne 21. 6. 2010. Žalovaný dále konstatoval, kdy žalobce na území ČR přicestoval, kdy zde požádal o azyl, kdy byly jeho žádosti pravomocně zamítnuty, dále uváděl, že žalobce opakovaně žádal o přechodný pobyt na území ČR za účelem sloučení rodiny s občanem ČR a že žádosti byly pravomocně zamítnuty. Žalovaný konstatoval, že dne 30. 9. 2009 byl

žalobce zajištěn z důvodu zahájeného správního řízení ve věci správního vyhoštění pod č.j. CPUL-7475/ČJ-2009-0464PC, které nebylo do současné doby ukončeno, a z tohoto zajištění byl žalobce propuštěn dne 29. 3. 2010. Žalobce si dne 9. 6. 2010 podal další žádost o přechodný pobyt za účelem sloučení rodiny s rodinným příslušníkem EU, ale tato žádost jej neopravňuje pobývat na území ČR a žalobce nevystoval na výjezdni příkaz s platností od 10. 6. 2010 do 17. 6. 2010, což znamená, že od 18. 6. 2010 pobýval na území ČR neoprávněně bez platného víza nebo oprávnění k pobytu a dále bez platného cestovního dokladu a nelegální pobyt se nepokusil žádným zákonným způsobem legalizovat. Žalovaný vyšel z toho, že žalobce zde byl několikrát pravomocně odsouzen za spáchání úmyslných trestních činů, proto je zde důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo mařit anebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný dále zohlednil, že žalobce v současné době nemá na území ČR stálou adresu, přespává po kamarádech nebo v autě, také zde nemá žádné zaměstnání, tedy příjem a opatřuje si finanční prostředky náhodnou prací nebo sběrem železa. Uvedl, že žalobce ani nemá finanční prostředky na vycestování z území ČR a nesplňuje podmínky pro vycestování z území a ve více případech po udělení výjezdního příkazu neopustil Českou republiku. Na základě všech těchto uvedených skutečností dospěl žalovaný k závěru, že je zde důvod pro zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť ve shora uvedených skutečnostech žalovaný spatřoval nebezpečí, že by žalobce mohl při pobytu na území ČR závažným způsobem narušit veřejný pořádek a v tomto jednání pokračovat. Žalovaný vyložil pojem veřejný pořádek a uvedl, že opakované úmyslné porušování právních norem ČR hodnotí jako závažné narušení veřejného pořádku.

Napadené rozhodnutí žalobce označil za nezákonné pro rozpor s § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a čl. 5 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Žalobce *za první* namítal, že v případě zajištění za účelem správního vyhoštění musí být zjištěno, zda je vyhoštění vůbec proveditelné. V jeho případě brání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění skutečnost, že s přítelkyní L.M., českou občankou, má syna S. M., nar.. Vyhoštění žalobce by tak znamenalo nepřiměřený zásah do rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce uváděl, že dne 9. 6. 2010 požádal o přechodný pobyt za účelem sloučení rodiny a svůj pobyt se tedy pokusil legalizovat. Odkázal na § 87y zákona o pobytu cizinců a uvedl, že o jeho žádosti nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, měl tedy za to, že jeho pobyt zde již není nelegální. Dále upozornil na to, že v jeho případě musí být o správním vyhoštění rozhodováno podle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť je rodinným příslušníkem občana EU. Žalobce dále uvedl, že kromě syna S. má na území ČR další 2 děti a marně se snaží o styk s nimi. Není pravdou, že na území ČR nemá zázemí. Vzhledem k jeho existujícímu soukromému a rodinnému životu na území ČR by vycestování z území ČR bylo v rozporu s č. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, tedy podle § 179 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců nemožné.

Jako *druhou žalobní námitku* žalobce uplatnil nesprávné posouzení další podmínky zajištění, tedy existenci nebezpečí ohrožení bezpečnosti státu nebo narušení veřejného pořádku. Žalobce uvedl, že pouhá skutečnost, že je na území ČR bez cestovního dokladu, nemůže být bez dalšího považována za relevantní důvod zajištění cizince. Žalobce navíc cestovní doklad vlastní, pouze ho nemohl najít při kontrole policie. Žalovaný dále nesprávně uplatnil výhradu veřejného pořádku, tu je třeba v souladu s judikaturou Evropského soudního dvora vykládat restriktivně. Ani opakované porušení zákonů ČR nutně nemusí být porušením

veřejného pořádku ve smyslu eurokonformního výkladu a samo o sobě nemusí znamenat trvalý ohrožení veřejného pořádku. Správní orgán musí prokázat, v čem konkrétně spatřuje existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti. Skutečnost, že byl žalobce v minulosti trestaný a uložený trest vykonal, automaticky neznamená důkaz o tom, že opakovaně úmyslně porušuje právní předpisy. Žalobce na závěr žaloby uvedl, že i kdyby správní orgán došel k přesvědčení, že by žalobce mohl ohrozit veřejný pořádek, je přesto nutné nezbytnost zásahu posoudit v intencích čl. 5 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, tedy zda ochrana práva na soukromý a rodinný život může ustoupit nezbytnosti omezit svobodu žalobce. Tuto nezbytnost je třeba posoudit také s ohledem na rodinnou situaci žalobce, mimo jiné s ohledem na věk dítěte. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval zrušení rozhodnutí žalovaného.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že oznámení o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění bylo žalobci doručeno dne 21. 6. 2010. Správní řízení bylo zahájeno na základě skutečnosti, že žalobce byl kontrolován hlídkou policie, nepředložil žádný doklad totožnosti a ke své osobě uváděl nepravdivé údaje, byl proto předveden k ověření totožnosti. Dále žalovaný konstatoval, že zjistil, že s žalobcem je pod č.j. CPUL-7475-ČJ-2009-0464PC vedeno správní řízení ve věci správního vyhoštění z území ČR, které není pravomocně ukončeno. K žádosti o přechodný pobyt na území ČR za účelem sloučení rodiny s občanem EU žalovaný uvedl, že o této žádosti žalobce dosud nebylo pravomocně rozhodnuto a žalobci podle § 87y zákona o pobytu cizinců nesvědčí právo pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti, neboť se v jeho případě jedná již o čtvrtou žádost, kdy předchozí žádosti o přechodný pobyt za účelem sloučení rodiny s občanem EU mu byly pravomocně zamítnuty, což je považováno za formu ukončení pobytu na území ČR. Proto byl dne 10. 6. 2010 žalobci vydán výjezdní příkaz s platností do 17. 6. 2010, který žalobce nerespektoval a nevycestoval. K námitce žalobce týkající se soukromého a rodinného života žalovaný uvedl, že z rozsudků soudů vyplynulo, že žalobce se o své děti celou dobu nezajímá, nepodílel se na jejich výchově a ani nepřispíval na jejich materiální potřeby. I z těchto důvodů mu v předešlých řízeních o pobytu nebylo přiznáno postavení rodinného příslušníka občana EU a žádosti byly zamítnuty. Pokud se jedná o syna S.M., žalobcovo údajné otcovství je předmětem šetření v probíhajícím správním řízení o správním vyhoštění. Byl předložen rodný list Samuela, kde žalobce není uveden jako otec. Dne 22. 6. 2010 L. M. v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení potvrdila, že žalobce je otcem dítěte a nechá ho zapsat do rodného listu. Toto vzal správní orgán jako podnět, který musí řádně prověřit. Ze spisového materiálu však vyplývá, že osoby spolu dosud nežily a stále nežijí ve společné domácnosti. Žalobce za údajným synem a jeho matkou dojížděl. Správní orgán zkoumá, zda by případné správní vyhoštění nebylo nepřiměřeným zásahem do soukromého nebo rodinného života a vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem se nejvíce možnost výkonu správního vyhoštění zcela vyloučena. Žalovaný při svém rozhodnutí vycházel z chování a jednání žalobce v průběhu jeho celého pobytu na území ČR, kdy se žalobce opakovaně dopouštěl páchaní úmyslné trestné činnosti, ze kterou byl několikrát pravomocně odsouzen. Také nerespektoval vydaná rozhodnutí, kterými mu byly zamítány žádosti o přechodný pobyt, což je forma ukončení pobytu na území ČR. Několikrát mu byl vydán výjezdní příkaz, který nerespektoval a ČR nikdy nevycestoval. Z těchto skutečností je třeba dospět k závěru, že v budoucnu by žalobce mohl jednat tak, jako již v minulosti jednal, kdy opakovaně obcházel a porušoval zákony ČR. Nedává tedy žádnou záruku do budoucna, že případné rozhodnutí o správním vyhoštěním bude dobrovolně

respektovat a z území dobrovolně vycestuje. Z uvedených důvodů má žalovaný podanou žalobu za nedůvodnou.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), v rozsahu a v mezích žalobních bodů, kterými je podle § 75 odst. 2 s.ř.s. vázán s tím, že při přezkoumávání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s.ř.s., a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu vyplynuly tyto, pro danou věc rozhodné skutečnosti:

Dne 20. 6. 2010 byl žalobce kontrolován hlídkou policie, protože u sebe neměl žádné doklady a uváděl nepravdivé údaje ke své osobě, nebylo možno zjistit jeho totožnost. Byl proto předveden na policii k provedení úkonů nutných k jeho ztotožnění, následně byl podle daktyloskopických stop v databázi žalobce ztotožněn. Poté žalovaný zjistil z databázi Ministerstva vnitra údaje týkající se pobytu žalobce na území ČR.

Dne 21. 6. 2010 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení správního řízení podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a bod 2 zákona o pobytu cizinců.

Téhož dne žalobce do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení prohlásil, že do ČR přicestoval osobním vozidlem z Maďarska v roce 1999, téhož roku si zde požádal o azyl, žádost byla zamítnuta. Po zamítnutí žádosti o azyl z republiky nevycestoval a nadále se zde zdržoval nelegálně. Znovu o azyl požádal v roce 2000, žádost byla opět zamítnuta. V roce 2001 se na území ČR oženil s českou občankou, se kterou má syna Radovana. Ve stejné době měl vztah s další ženou, se kterou má dceru J.A.. V roce 2002 podal žádost o trvalý pobyt, žádost byla zamítnuta. Byl soudně trestán, v průběhu výkonu trestu bylo jeho manželství rozvedeno. Své děti z předchozích vztahů občas navštíví. Po propuštění z vězení v roce 2008 bydlel ve Stráži pod Ralskem, nyní se zde již nezdržuje. Po propuštění z věznice v roce 2008 navázal vztah se svou současnou přítelkyní L.M., se kterou udržuje poměr do současné doby, střídavě s ní bydlel ve Stráži pod Ralskem a v Hrádku nad Nisou. V současnosti se u přítelkyně nezdržuje, neboť ta bydlí v rodinném domě s rodiči a ti si nepřáli, aby zde pobýval. Proto přespává u kamarádů a v osobním vozidle. Ze vztahu se současnou přítelkyní se dne 1. 5. 2010 narodil syn S., přítelkyni na něj občas kupuje nějaké věci. Peníze získává příležitostnou prací. Žalobce potvrdil, že byl trestně stíhán, vykonal trest odnětí svobody za majetkovou i násilnou trestnou činnost, uvedl, že v současné době problém s policií nemá. Do Alžírsko zpět se vrátit nechce, svůj pobyt v ČR chce legalizovat. Nemá ani prostředky na vycestování z ČR. Chce zde zůstat, neboť zde má 3 děti. Má zde přítelkyni L.M. a případné vyhoštění by znamenalo zásah do soukromého života. Žalobci byly žalovaným předestřeny přesné údaje ohledně jeho pobytu na území ČR a údaje o správních řízeních, která s ním byla vedena a jejich výsledky, včetně konstatování o uložení trestu zákazu pobytu na tři roky, tyto zjištěné skutečnosti žalobce nezpochybnil.

Z výpisu z evidence cizinců vyplynulo, že žalobce zde má nepovolený pobyt, již třikrát žádal o povolení k přechodnému pobytu, žádosti byly zamítnuty. Žádost o povolení

přechodného pobytu za účelem sloučení rodiny s občanem ČR podal opětovně. Z výpisu z evidence cizinců také vyplývá, že žalobce má 2 nezletilé děti, a to R., nar. XX, a J. A., nar. XX. Žalovaný měl dále k dispozici vyjádření Správy uprchlických zařízení Ministerstva vnitra ze dne 21. 6. 2010, v němž bylo uvedeno, že nebylo rozhodováno o žádosti žalobce o uhrazení nákladů související s dobrovolným návratem do země původu, nebylo vyhověno žádosti o uhrazení nákladů souvisejících s dobrovolným návratem a nejsou informace o vycestování uvedeného cizince z území ČR.

Ze záznamu žalovaného ze dne 21. 6. 2010 sepsaného při zajištění žalobce, vyplývá, že žalobce měl u sebe mimo jiné rodné listy svých dětí R. aj., včetně osvědčení o státním občanství ČR.

Dne 22. 6. 2010 bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, kterým žalovaný podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců rozhodl o zajištění žalobce za účelem zahájeného řízení ve věci správního vyhoštění.

Téhož dne později (podle času uvedeného v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení č.j. SPUL-5045/ČJ-2010-0462KP-SV) byla vyslechnuta žalobcova přítelkyně L.M.. Do protokolu uvedla, že udržovala s žalobcem vztah, nebydlela s ním kvůli rodičům, neboť oni si nepřáli, aby s nimi bydlel. Poté otěhotněla a žalobce za ní dojížděl každý den na návštěvu a průběžně ji dával nějaké peníze. Po narození syna za nimi žalobce jezdil do porodnice, na syna dával peníze, nebo mu něco koupil. Se žalobcem chce žít, syn potřebuje mít u sebe tatku, nechá proto žalobce zapsat jako otce do rodného listu a začne s ním bydlet ve společné domácnosti u rodičů, kteří nyní souhlasí, aby si tam žalobce nahlásil pobyt. Potvrdila, že pokud dříve jako svědkyně v jiném řízení uvedla, že žalobce není otcem dítěte, je si vědoma toho, že vypovídala nepravdivě.

Při rozhodování o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění bylo úkolem žalovaného, aby shora konstatované skutkové okolnosti posoudil podle rozhodné právní úpravy.

V daném případě žalovaný rozhodl o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno sdělení o zahájení řízení o správním vyhoštění nebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto, je-li nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek, nebo mařit anebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména je-li zjištěno, že cizinec a) se dopustil jednání uvedeného v § 119 odst. 1 písm. a) nebo b) bodu 6 anebo 7, b) je evidován v evidenci nežádoucích osob (§ 154), nebo za c) je nežádoucí osobou, zařazenou do informačního systému smluvních států.* Jak již judikoval Nejvyšší správní soud (srov. rozsudek ze dne 15. 4. 2009, č.j. 1 As 12/2009-64, nebo ze dne 21. 1. 2010, č.j. 7 As 85/2009-81, oba www.nssoud.cz), účelem, pro který bylo omezení osobní svobody v podobě zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění přijato, bylo především zabránění maření výkonu správního vyhoštění. Institut zajištění je vůči správnímu vyhoštění podpůrným, obslužným institutem a směřuje mimo jiné právě k realizaci správního vyhoštění. Ačkoli rozhodnutí o zajištění je samostatným rozhodnutím se speciálně

stanovenými podmínkami oproti rozhodnutí o správním vyhoštění, správní orgán rozhodující o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění musí již při rozhodování o zajištění zvážit, zda je následný výkon správního vyhoštění u cizince alespoň potencionálně možný a zda skutkové okolnosti případu cizince nebrání jeho případnému vyhoštění. Správní orgán rozhodující o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění nemůže pominout ustanovení § 119a zákona o pobytu cizinců, podle kterého *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince*. Závazek ČR respektovat soukromý a rodinný život každého vyplývá také z čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (vyhlášena pod č. 209/1992 Sb.), podle něhož *má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence*.

V souzeném případě žalobce již při svém výsledku dne 21. 6. 2010 uváděl skutečnosti, týkající se jeho soukromého a rodinného života, kdy uvedl, že zde má 2 děti s českými občankami, u sebe měl jejich rodné listy a potvrzení o státním občanství občana ČR. Tyto skutečnosti žalovaný rovněž ověřil z výpisu z evidence cizinců, který měl k dispozici. Žalobce také uváděl, že zde má přítelkyni, s níž má syna Samuela, nar. 1. 5. 2010, o kterého se částečně finančně stará. Žalobce na přímou otázku žalovaného tvrdil, že případné vyhoštění by pro něj znamenalo zásah do soukromého a rodinného života. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí a obsahu správního spisu shromážděného do 22. 6. 2010 (tedy do vydání rozhodnutí o zajištění cizince) vyplývá, že těmito skutečnostmi se žalovaný vůbec nezabýval, nijak je dále neověřoval a v rozhodnutí o zajištění žalobce se s nimi nevypořádal z toho hlediska, zda tyto skutečnosti nemohou být případně hodnoceny tak, že by zabráňovaly vydání rozhodnutí o vyhoštění žalobce ve smyslu § 119a zákona o pobytu cizinců. V rozhodnutí o zajištění zcela absentuje úvaha žalovaného v tomto směru. Žalovaný nijak nehodnotil skutečnost, že žalobce je otcem 3 nezletilých dětí, občanů ČR a zároveň EU, má zde přítelkyni, se kterou hodlá žít ve společné domácnosti a že zde byt' nelegálně pobývá dlouhou dobu, z toho hlediska, zda je jeho vyhoštění podle § 119 zákona o pobytu cizinců alespoň potencionálně možné či zcela nepřipadá v úvahu. Přitom, jak již soud uvedl shora, tuto základní úvahu ohledně potencionální možnosti vyhoštění cizince musí v podstatě obsahovat již rozhodnutí o zajištění, neboť zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, má sloužit právě k následné realizaci správního vyhoštění cizince.

Žalovaný se sice těmito skutečnostmi, které se týkají žalobcova soukromého a rodinného života, zabýval v písemném vyjádření, nicméně tímto způsobem nemůže žalovaný následně zhojit nedostatky správního úvahy, která měla být součástí jeho rozhodnutí o zajištění. Krajský soud nemůže úvahu žalovaného správního orgánu, která měla mít své místo v žalobou napadeném rozhodnutí, nahradit, nezbyvá než konstatovat, že o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců rozhodoval žalovaný na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, když nepřihlédl ke všem skutečnostem ve věci relevantním, které žalobce uváděl a které vyplynuly z úředních výpisů z informačních systémů. Soud navíc podotýká, že skutečnosti, které žalovaný uváděl v písemném vyjádření k žalobě, získal až v dalším průběhu správního řízení o vyhoštění. Přitom L.M. se k věci vyjadřovala téhož dne, kdy bylo o zajištění žalobce rozhodnuto, žalovaný ale její výpovědi nevyčkal a ve věci zajištění žalobce rozhodl bez ověření skutečností, které žalobce vypověděl dne 21. 6. 2010. Rovněž další písemnosti, ze kterých žalovaný v písemném vyjádření

vycházel, musely být již součástí jiných správních spisů vedených o správních řízeních, jejichž byl žalobce účastníkem, žalovaný ale rozhodl bez alespoň základních faktů z nich vyplývajících. Žalobce také mohl být k uváděným skutečnostem podrobněji vyslechnut, např. k vztahu ke svým nezletilým dětem, péči o ně a plnění vyživovací povinnosti.

Soud naopak neshledal důvodnou druhou žalobní námitku, ve které žalobce nesouhlasil s tím, že je u něj nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu nebo narušit veřejný pořádek, pokud toto nebezpečí žalovaný dovodil z toho, že byl žalobce v minulosti pravomocně odsouzen za spáchání několika trestných činů, nedisponuje finančními prostředky a údajně od 18. 6. 2010 do 20. 6. 2010 pobýval na území bez cestovního dokladu a platného povolení k pobytu.

K pojmu „narušení veřejného pořádku závažným způsobem“ a pojmu „existence nebezpečí, že by mohlo dojít k ohrožení bezpečnosti státu nebo závažného narušení veřejného pořádku“, existuje rozsáhlá judikatura krajských správních soudů i Nejvyššího správního soudu. Soudy opakovaně konstatovaly, co je třeba rozumět pod pojmem veřejného pořádku a pod pojmem narušení veřejného pořádku závažným způsobem s tím, že konstatovaly povinnost správního orgánu nejen tento právní pojem vyložit, ale také jej aplikovat na konkrétní zjištěné okolnosti případu. Soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2009, č.j. 2 As 40/2009-69, www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud uvedl podrobný výklad pojmu narušení veřejného pořádku závažným způsobem a pojmu důvodné nebezpečí, nebo ze dne 9. 10. 2009, č.j. 5 As 51/2009-68, www.nssoud.cz, který se zabýval eurokonformním výkladem daných pojmů a aplikací výhrady veřejného pořádku ve světle evropského práva a judikatury Evropského soudního dvora.

„Veřejný pořádek“ definoval již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2007, sp. zn. 2 As 78/2006, www.nssoud.cz, jako: *“normativní systém, na němž je založeno fungování společnosti v daném místě a čase a jenž v sobě zahrnuje ty normy právní, politické, mravní, morální a v některých společnostech i náboženské, které jsou pro fungování dané společnosti nezbytné. Nadto je možno pod pojmem veřejného pořádku rozumět také faktický stav společnosti, vůči němuž je dodržování tohoto heterogenního normativního systému zacíleno. (...) V podmínkách současné České republiky coby demokratického právního státu se tak jedná o ty normy, které umožňují fungování společnosti v duchu principů vytyčených v úvodních ustanoveních Ústavy České republiky a její preambule, tedy zejména jako společnosti rovnoprávných, svobodných občanů, kteří jsou si vědomi svých povinností vůči druhým a zodpovědnosti vůči celku, společnosti založené na úctě k právům a svobodám člověka a občana, respektu k lidské důstojnosti a svobody a na úctě k lidským právům a zásadám otevřené občanské společnosti. Zároveň je pak pod pojmem veřejného pořádku v České republice možno chápat takový ideální stav společnosti, jenž odpovídá výše provedenému výčtu náležitostí.“* „Narušením veřejného pořádku“ je pak třeba chápat *„narušení normy a zároveň narušení optimálního stavu společnosti, který je účelem a dispozicí této normy“*. Narušením veřejného pořádku ve smyslu § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nebude jakékoli porušení povinnosti, ale pouze takové jednání, které buď narušuje zájmy chráněné právě zákonem o pobytu cizinců nebo naopak jednání sice vzdálené porušení povinností dle zákona o pobytu cizinců, ale jinak obecně společensky nebezpečné. Co lze a naopak nelze považovat za závažný způsob narušení veřejného pořádku,

je možné vyčíst právě z rozhodnutí správních orgánů a poté z judikatorní činnosti krajských správních soudů a Nejvyššího správního soudu. Například Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 19. 6. 2009, č. j. 11 Ca 383/2008 – 51 (nepubl.), podřadil pod tento pojem: *„Jednání žalobce, který se vědomě a v rozporu s právními předpisy v úkrytu dostal na území České republiky, dlouhodobě (od února 2006) zde pobýval bez toho, aby se alespoň pokusil jakkoli svůj pobyt legalizovat, účelově si vytvořil na území ČR rodinné vazby, aby tak obešel právní předpisy.“* Rovněž tak bylo označeno jednání cizince, který: *„1. byl v minulosti celkem třikrát pravomocně odsouzen za páčání trestného činu, 2. neoprávněně pobýval na území ČR, za což mu bylo rozhodnutím ze dne 23. 2. 2006 uloženo správní vyhoštění, 3. nerespektoval vydané rozhodnutí o správním vyhoštění a v době jeho platnosti (v listopadu 2006) opětovně vstoupil na území ČR a neoprávněně zde pobýval, 4. účelově uznal otcovství k nezl. N. s cílem získat povolení k trvalému pobytu.“*, a to rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Ca 380/2007 – 29 (nepubl.). Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2006, publikovaný pod č. 1117/2007 Sb. NSS, naopak vyslovil, že: *„Porušení povinnosti ohlásit cizinecké policii změny pobytu cizince, pokud není motivováno snahou zatajit skutečný pobyt cizince, a vytvořit si tak prostor k protiprávní činnosti, lze považovat pouze za formální opominutí, které samo o sobě nezakládá nesplnění zmíněné zákonné podmínky pro udělení státního občanství České republiky.“* Za porušení veřejného pořádku lze považovat také obcházení zákona (např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2006, č. j. 11 Ca 50/2006 – 36 nebo rozsudek ze dne 19. 6. 2009, č. j. 11 Ca 383/2008–51) a pokud obcházení zákona dosáhne určité intenzity, je možné je označit i za narušení veřejného pořádku závažným způsobem (např. snaha získat povolení k trvalému pobytu uzavře fingované manželství nebo účelově uzná otcovství k dítěti). Narušením veřejného pořádku závažným způsobem je také spáchání trestného činu, jak se ale již vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 As 51/2009-68, dřívější odsouzení pro trestný čin však nemůže být samo o sobě jediným důvodem pro zamítnutí žádosti) s odkazem na čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států).

Krajský soud se ztotožnil se žalovaným v tom směru, že opakovaný nelegální pobyt žalobce na území ČR (tedy vstup a pobyt žalobce na území ČR bez příslušného víza), jehož si byl žalobce plně vědom), dále nerespektování výjezdního příkazu s platností do 17. 6. 2010, které bylo opakovaným nerespektováním příkazu opustit území ČR, je třeba kvalifikovat jako narušení veřejného pořádku závažným způsobem, neboť se jedná o vědomé nezákonné chování, které je v rozporu se základními normami cizineckého práva a které jednoznačně ohrožuje zájmy ČR chráněné právě zákonem o pobytu cizinců.

Pokud se žalobce bránil tomu, že žalovaný správní orgán nebezpečí narušení veřejného pořádku závažným způsobem shledal v předchozích odsouzeních, lze se žalobcem souhlasit v tom směru, že se žalovaný orgán nezabýval konkrétně skutkovými okolnostmi, za nichž k odsouzení došlo. Nicméně soud v daném případě tento postup akceptoval, neboť konstatování předchozího odsouzení nebylo jediným důvodem pro závěr, že u žalobce je dáno nebezpečí, že zde bude narušovat veřejný pořádek i v budoucnu. Zde bylo nutné také zohlednit, že žalovaný je při vydávání rozhodnutí o zajištění v časové tísní, čemuž někdy odpovídá také stručnější odůvodnění rozhodnutí. Závěr žalovaného byl učiněn na základě

všech skutkových okolností případu, především po konstatování předchozího nelegálního pobytu žalobce na území ČR a jeho opakovaného nerespektování výjezdních příkazů, nikoli pouze na základě předchozího trestního odsouzení. V případě žalobce lze dovodit nebezpečí, že bude narušovat veřejný pořádek právě na základě kumulativního naplnění jednotlivých předchozích porušení veřejného pořádku. Ze skutečnosti, že žalobce nerespektoval výjezdní příkaz s dobou platností do 17. 6. 2010 a od 18. 6. 2010 pobývá na území ČR nelegálně, ale především na základě toho, že se nejedná o první nelegální pobyt žalobce na území ČR, ale opakované nevycestování z území ČR, lze dovodit, že žalobce nerespektuje, a to opakovaně, základní právní normy upravující podmínky pobytu cizinců a jejich povinnosti na území ČR. K tomu se přidává skutečnost, že žalobce opakovaně nerespektoval ani další právní normy ČR a opakovaně porušil hodnoty právního státu, k jejichž ochraně směřuje trestní zákon, když byl opakovaně odsouzen, a to nejen za majetkovou, ale také násilnou trestnou činnost, včetně odsouzení za trestný čin útoku na veřejného činitele. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 10. 2009, č.j. 2 As 40/2009-63, *www.nssoud.cz*, „... je toto důvodné nebezpečí dáno v případech, kdy žadatel svým jednáním opakovaně prokazuje svou neúctu k veřejnému právu a veřejnému pořádku. Jak již totiž zaznělo v opakovaně citovaném rozsudku NSS: „neúcta k veřejnému právu České republiky je sama o sobě u jedince jevem obvykle spíše trvalým než jednorázovým“. Samotný fakt, že žadatel pobývá na území ČR bez potřebných dokladů, tedy ještě v konkrétním případě nutně nezakládá důvodné nebezpečí, že bude v budoucnu narušovat veřejný pořádek, a toto nebezpečí by nebylo nezbytně založeno ani kdyby „pouze“ nelegálně překročil státní hranice. „Důvodné nebezpečí“ tak zpravidla zakládá teprve kumulativní naplnění jednotlivých porušení veřejného pořádku.“

Žalovaný tedy nepochybil, pokud na základě shora uvedených jednotlivých porušení veřejného pořádku závažným způsobem dovodil, že u žalobce je ve smyslu § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nebezpečí, že by i při dalším pobytu na území ČR mohl nadále narušovat veřejný pořádek závažným způsobem. V tomto směru shledal soud napadené rozhodnutí žalovaného v souladu s § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v pořádku.

Nicméně vzhledem k tomu, že soud shledal důvodnou prvou žalobní námitku žalobce, žalobou napadené rozhodnutí v souladu s § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. zrušil pro vady řízení a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V dalším řízení je žalovaný správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán vysloveným právním názorem soudu. V daném případě to znamená, že v dalším řízení bude povinností žalovaného, aby se řádně ve svém rozhodnutí o zajištění vypořádal se skutečnostmi, které žalobce dne 21. 6. 2010 uváděl do protokolu o svém vyjádření a které se týkající jeho námitky narušení soukromého a rodinného života a nemožností jeho vyhoštění ve smyslu § 119a zákona o pobytu cizinců a čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod.

Na závěr soud považuje za nutné zdůraznit, že v souladu s dispoziční zásadou (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), kterou je správní soudnictví ovládáno, se mohl vyjadřovat pouze k namítaným nedostatkům napadeného rozhodnutí, zcela bez povšimnutí proto ponechal skutečnost, že řízení o správním vyhoštění zahájené v roce 2009 není stále pravomocně

skončeno a za účelem správního vyhoštění byl již žalobce zajištěn po maximální dobu dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Rozhodnutí ve věci soud vydal bez nařízení ústního jednání v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce s tímto postupem vyslovil souhlas a žalovaný nevyjádřil svůj nesouhlas v soudem stanovené lhůtě.

Podle § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Podle tohoto ustanovení by měl žalobce vůči žalovanému právo na náhradu účelně vynaložených nákladů. Ty však v daném případě žalobci nevznikly, neboť nebyl právně zastoupen, v řízení byl osvobozen od soudního poplatku, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě 2 týdnů po doručení tohoto usnesení, k Nejvyššímu správnímu soudu, prostřednictvím **soudu podepsaného**.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel dle § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen **advokátem**.

Kasační stížnost lze podat pouze **z důvodů** uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., dle § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost **obsahovat** kromě obecných náležitostí označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno.

V Liberci dne 17. srpna 2010.

Mgr. Karel Kostecký, v.r.
předseda senátu